

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 219.772 van 18 juni 2012
in de zaken A. 203.660/IX-7549 (I)
A. 203.741/IX-7557 (II)

In zake: I. + II.
Wim VERVUEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent De Wolf
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden Vlieslaan 68/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

I.
de POLITIEZONE BRUSSEL-WEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Uyttendaele
kantoor houdend te 1060 Brussel
Bronstraat 68
bij wie woonplaats wordt gekozen
II.
de POLITIEZONE BRUSSEL-WEST

I. Voorwerp van de verzoekschriften

1.1. Het verzoekschrift in de zaak A. 203.660/IX-7549, ingesteld op 14 februari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van:

- de beslissing van 16 december 2011 tot voorlopige ontneming van de bewapening van Wim Vervueren bij wijze van veiligheidsmaatregel, uitgaande van zijn functionele overste;
- de beslissing van 21 december 2011 tot bevestiging van de voorlopige ontneming van de bewapening en tot reffectatie van Wim Vervueren, uitgaande van zijn korpschef.

1.2. Het verzoekschrift in de zaak A. 203.741/IX-7557, ingesteld op 20 februari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 21 december 2011 tot bevestiging van de voorlopige ontneming van de bewapening en tot reffectatie van Wim Vervueren, uitgaande van zijn korpschef.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft in de zaak A. 203.660/IX-7549 een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft over de beide zaken één verslag opgesteld met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2012 in beide zaken.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht in beide zaken.

Advocaat Joy Moens, die loco advocaat Vincent De Wolf verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Anthony Poppe, die, in de zaak A. 203.660/IX-7549 loco advocaat Marc Uyttendaele, verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord in beide zaken.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft in beide zaken een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat het ten laste leggen van de kosten in de zaak A. 203.741/IX-7557 betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is inspecteur van politie.

3.2. Op 16 december 2011 beslist de functionele overste van de verzoeker om bij wijze van veiligheidsmaatregel over te gaan tot de voorlopige ontneming van de bewapening van de verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing in de zaak A. 203.660/IX-7549. Ze is veruitwendigd in een document “voorlopige ontneming van de bewapening als veiligheidsmaatregel” dat de volgende redengeving vermeldt:

- “- onvoldoende kennis manipulatie vuurwapen tijdens schietoefeningen
- geweldig gestresseerd in dagdagelijkse activiteiten
- geeft indruk zeer ‘verward’ te zijn”.

Het blijkt niet – en de verwerende partij beweert ook niet – dat de verzoeker deze beslissing effectief in ontvangst heeft genomen. Blijkbaar is de verzoeker op 16 december 2011 door zijn functionele overste en twee hoofdinspecteurs van de dienst intern toezicht enkel geconfronteerd met de vraag om zijn dienstwapen af te geven, hetgeen hij op dat moment ook daadwerkelijk heeft gedaan.

3.3. Op 19 december 2011 ondergaat de verzoeker een medisch onderzoek door een arbeidsgeneesheer van de dienst voor preventie en arbeidsgeneeskunde van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen van België (hierna: de SPMT).

Op het “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” kruist de arbeidsgeneesheer onder rubriek B aan dat de verzoeker, die met een veiligheidsfunctie is belast, “voldoende geschikt is voor de voornoemde werkpost of activiteit”. Onder rubriek F “Aanbevelingen en voorstellen” schrijft hij evenwel: “Geen wapendracht – geen ordehandhaving – geen zware lichamelijke oefeningen – geen ordedienst”.

3.4. Eveneens op 19 december 2011 maakt de verzoeker een verslag voor de korpschef op, waarin hij zijn “versie van de feiten” met betrekking tot de voorlopige ontneming van zijn bewapening uiteenzet.

3.5. Op 21 december 2011 bevestigt de korpschef de voorlopige ontneming van verzoekers bewapening en beslist hij tevens om de verzoeker te reffecteren. Dit is de tweede bestreden beslissing in de zaak A. 203.660/IX-7549 en tevens de enige bestreden beslissing in de zaak A. 203.741/IX-7557. Ze wordt op 3 januari 2012 aan de verzoeker ter kennis gebracht – zonder vermelding van de beroepsmogelijkheden – en luidt als volgt:

“[...]

- Conform het Koninklijk Besluit betreffende de bewapening van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, alsook de bewapening van de leden van de Diensten Enquêtes bij de Vaste Comités P en I en van het personeel van de Algemene inspectie van de federale en van de lokale politie van 03/06/2007 (BS 22/06/2007);
- Conform de omzendbrief GPI 62 betreffende de bewapening van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus van 14/02/2008 (BS 29/02/2008);
- Conform de Dienstmededeling nr. 2/2009 waarin de procedure werd beschreven;
- Na ontvangst van het verslag van de functionele overste waarin de voorlopige intrekking van de bewapening wordt gemotiveerd;
- Na ontvangst van het verslag van de arbeidsgeneesheer;
- Na ontvangst van de schriftelijke verklaring van betrokkene : Ja **9** Nee:

Zonder dat hij kennis kreeg van motivatie dienstchef.

Wordt besloten tot : : de BEVESTIGING van de voorlopige intrekking van de bewapening

9 de VERNIETIGING van de voorlopige intrekking van de bewapening

van betrokkene :

Naam: *Vervueren*

Voornaam : *Wim*

Graad : *INP* Directie/ Afdeling :
Vermoedelijke duur van de ontneming of de omstandigheden waarin een
teruggave van de bewapening mogelijk is :
Onbekend – Nieuw medisch onderzoek zal dit uitmaken.
Andere maatregelen : : Reaffectatie : *op basis van medische aanbevelingen*
9 Andere : *of aanpassing arbeidsomstandigheden*
[...].

3.6. Op 22 december 2011 dient de verzoeker bij de “Directie van de Medische inspectie” van de Federale Overheidsdienst (FOD) Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg beroep in tegen “het verslag” van de arbeidsgeneesheer van 19 december 2011.

3.7. Met een brief van 27 december 2011 meldt de verzoeker aan zijn korpschef dat hij nog steeds in het ongewisse is over de reden van de inbeslagname van zijn wapen en ook in een brief van 18 januari 2012, uitgaande van de syndicale vertegenwoordiger van de verzoeker, wordt bij de korpschef geïnformeerd naar de drijfveer voor de ontneming van het dienstwapen van de verzoeker.

Op 25 januari 2012 antwoordt de korpschef dat hij zijn beslissing gesteund heeft op een schriftelijk verslag van de functionele overste van de verzoeker en dat deze van mening was dat het voorhanden hebben of dragen van een vuurwapen door de verzoeker een gevaar betekende voor hem of voor derden wegens zijn houding en gemoedsgesteldheid op de werkvloer.

3.8. Op 30 januari 2012 wordt de beslissing van de arbeidsgeneesheer van 19 december 2011 door een attaché-geneesheer van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg nietig verklaard op grond van de vaststelling dat het “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” verkeerd is ingevuld, aangezien de arbeidsgeneesheer twee geheel tegenstrijdige beslissingen vermeldt. De attaché-geneesheer besluit dat de verzoeker “totdat de arbeidsgeneesheer, na een nieuw medisch onderzoek, een nieuwe, correcte beslissing neerschrijft, geschikt is voor zijn veiligheidsfunctie zonder restricties”.

3.9. Op 6 februari 2012 ondergaat de verzoeker een nieuw medisch onderzoek door een arbeidsgeneesheer van de SPMT. Op het “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” kruist de arbeidsgeneesheer onder rubriek B nu aan dat de verzoeker voor onbepaalde duur ongeschikt is voor zijn werkpost of activiteit, dat het verboden is hem op deze werkpost of activiteit te behouden en dat hij aanbeveelt om de verzoeker tewerk te stellen op een werkpost of activiteit die beantwoordt aan de onder rubriek F van het formulier vermelde aanbevelingen. Onder rubriek F “Aanbevelingen en voorstellen” schrijft de arbeidsgeneesheer nu: “Geen wapendracht. Geschikt voor administratieve taken”.

Tot op het ogenblik van de sluiting van de debatten in de voorliggende zaken blijkt niet dat op grond van dit formulier een nieuwe beslissing met betrekking tot de bewapening van de verzoeker is genomen.

IV. Samenvoeging

4. Uit de hiervóór weergegeven feitelijke toedracht blijkt dat aan de beide zaken dezelfde feiten ten grondslag liggen en dat de tweede bestreden beslissing in de zaak A. 203.660/IX-7549 tevens het enige voorwerp is van de zaak A. 203.741/IX-7557. Bovendien worden in de beide zaken dezelfde middelen aangevoerd. Er is dan ook grond om ze, met toepassing van artikel 60, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, samen te voegen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 203.660/IX-7549 in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de functionele overste van 16 december 2011

Exceptie van de verwerende partij

5. De verwerende partij werpt in haar nota op dat het beroep in de zaak A. 203.660/IX-7549 niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de functionele overste van 16 december 2011 tot voorlopige

ontneming van verzoekers bewapening, omdat dit slechts een voorlopige maatregel is die genomen is in afwachting van een definitieve beslissing van de korpschef. Aangezien een voorlopige maatregel geen rechtsgevolgen teweegbrengt, kan deze niet ontvankelijk het voorwerp uitmaken van een vernietigingsberoep. Bovendien is de voormelde maatregel opgeheven en vervangen door de beslissing van de korpschef van 21 december 2011.

Beoordeling

6. Artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 betreffende de bewapening van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, alsook de bewapening van de leden van de Diensten Enquêtes bij de Vaste Comités P en I en van het personeel van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (hierna: het koninklijk besluit van 3 juni 2007), bepaalt onder hoofdstuk IV “Ontneming van de bewapening als veiligheidsmaatregel” van titel II “De bewapening” het volgende:

“Wanneer het voorhanden hebben of het dragen van de bewapening door een personeelslid een gevaar betekent voor laatstgenoemde of voor een derde, kan iedere functionele overste hem voorlopig zijn bewapening ontnemen.

Binnen de 24 uur maakt de ontneming van de bewapening het voorwerp uit van een dringende mededeling die, naar gelang van het geval, is gericht aan de korpschef, de commissaris-generaal of de directeur-generaal, van wie het betrokken personeelslid op het ogenblik van de ontneming functioneel afhangt. Die mededeling moet binnen de twee werkdagen worden aangevuld met een naar behoren gemotiveerd verslag van de daartoe bevroegde arbeidsgeneesheer. Deze laatste spreekt zich uit over, enerzijds, het risico van het behoud van de bewapening in hoofde van het personeelslid en, anderzijds, de geschiktheid van het personeelslid in de door hem uitgeoefende functie of een functie die het tijdelijk zou kunnen uitoefenen rekening houdende met zijn toestand, overeenkomstig de wetgeving op het gezondheidstoezicht van de werknemers.

Het betrokken personeelslid beschikt over twee werkdagen volgend op de uitgifte van het verslag bedoeld in het tweede lid, om een schriftelijke verklaring te bezorgen die de mogelijke elementen bevat die hij ter kennis van de beslissende overheid wil brengen. Wanneer het betrokken personeelslid weigert of in de onmogelijkheid verkeert om een schriftelijke verklaring in te vullen, voegt de overheid, die over de voorlopige ontneming van de bewapening heeft beslist, er een document bij dat die weigering of die onmogelijkheid bevestigt.

Na het verslag van de arbeidsgeneesheer te hebben ontvangen, bevestigt of vernietigt de in het tweede lid bedoelde overheid de ontneming en deelt zijn beslissing aan het personeelslid mee. In geval van bevestiging van de ontneming vermeldt deze mededeling de vermoedelijke duur van de ontneming of de omstandigheden waarin een teruggave mogelijk is.

De overheid die over de ontneming van de bewapening heeft beslist, is als enige bevoegd om over de teruggave te beslissen”.

Hieruit blijkt dat de beslissing van de functionele overste om een personeelslid als veiligheidsmaatregel zijn bewapening te ontnemen, een voorlopige beslissing is. Mede op grond van een verslag van een daaropvolgend onderzoek door de arbeidsgeneesheer en een schriftelijke verklaring van het betrokken personeelslid, beslist – in dit geval – de korpschef tot bevestiging of vernietiging van de ontneming van de bewapening.

De omstandigheid dat de beslissing van de functionele overste om het betrokken personeelslid zijn bewapening te ontnemen, slechts een voorlopige maatregel betreft, neemt niet weg dat deze beslissing direct uitvoerbaar is en grievende gevolgen heeft voor het betrokken personeelslid. Het is voor het betrokken personeelslid dan ook een aanvechtbare rechtshandeling. De bevestiging van deze voorlopige maatregel door de korpschef komt weliswaar in de plaats van de beslissing van de functionele overste, maar aangezien de verzoeker in dit geval ook de beslissing van de korpschef bestrijdt, behoudt hij het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de beslissing van de functionele overste. De loutere vernietiging van de beslissing van de korpschef zou immers met zich meebrengen dat de beslissing van de functionele overste terug uitwerking krijgt in afwachting van een nieuwe, rechtsherstellende beslissing van de korpschef.

De exceptie is niet gegrond.

VI. Onderzoek van het tweede en het derde middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, de omzendbrief GPI 62 van 14 februari 2008 betreffende de bewapening van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”.

Hij betoogt dat de arbeidsgeneesheer die hem op 19 december 2011 heeft onderzocht enkel een “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” heeft ingevuld en, in strijd met artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, geen gemotiveerd verslag heeft opgesteld. Het louter invullen van een “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” beantwoordt niet aan de door artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 opgelegde vereisten van motivering en van eerlijke en tegensprekelijke procedure, aangezien overeenkomstig artikel 48 van het koninklijk besluit van 28 mei 2003 betreffende het gezondheidstoezicht op de werknemers, dit formulier geen enkele aanwijzing over de diagnose mag bevatten, noch enige andere formulering die ingaat tegen de persoonlijke levenssfeer. Het “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” is dan ook geenszins te beschouwen als een gemotiveerd verslag en derhalve is elke motivering voor de beslissing om verzoekers wapen te ontnemen onbestaand, dan wel aan de verzoeker onbekend. Bovendien is het “verslag” van de arbeidsgeneesheer van 19 december 2011 nietig verklaard wegens tegenstrijdige vermeldingen, zodat de bestreden beslissingen er niet meer op gebaseerd kunnen zijn.

8. De verzoeker ontleent het derde middel aan “de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, de afwezigheid van of fout in de motivering, de kennelijke beoordelingsfout, het beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteits-

beginsel, het redelijkheidsbeginsel, het adagium audi alteram partem en de machtsoverschrijding”.

In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat de beslissing van de korpschef van 21 december 2011 verwijst naar diverse verslagen en naar een geschreven verklaring, terwijl hij nooit van het verslag van zijn functionele overste kennis heeft kunnen nemen en hij zijn opmerkingen dienaangaande niet heeft kunnen laten gelden. In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat de beslissing van de korpschef van 21 december 2011 geen enkele motivering bevat met betrekking tot de ontneming van zijn bewapening, noch met betrekking tot zijn reffectatie, en dat ook de beslissing van zijn functionele overste van 16 december 2011 op geen enkele wijze werd gemotiveerd.

9. De verwerende partij antwoordt op het tweede middel dat het verslag van de arbeidsgeneesheer van 6 februari 2012, hetwelk het vernietigde verslag van 19 december 2011 heeft vervangen, wel degelijk een gemotiveerd verslag is in de zin van artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, aangezien eruit blijkt dat de arbeidsgeneesheer zich uitspreekt over het risico van het behoud van het dienstwapen en hij oordeelt dat de verzoeker geschikt is om administratieve functies uit te oefenen. De beslissing van de korpschef van 21 december 2011 vindt steun in dit verslag van 6 februari 2012 en dit kan omdat de in het verslag van 6 februari 2012 vervatte aanbevelingen van de arbeidsgeneesheer inhoudelijk niet afwijken van het vernietigde verslag van 19 december 2011. De in het verslag van 19 december 2011 vastgestelde tegenstrijdigheid is immers slechts een materiële vergissing die het gevolg is van het feit dat de arbeidsgeneesheer verkeerdelijk de werkpost of activiteit heeft verward met het uitoefenen van elke functie binnen de politiezone.

Met betrekking tot het derde middel werpt de verwerende partij vooreerst op dat de verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze de hoorplicht wordt geschonden en waarin de kennelijke beoordelingsfout en de machtsoverschrijding

gelegen zijn en dat hij evenmin aangeeft welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, zodat het middel, wat deze onderdelen betreft, onontvankelijk is.

Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoeker zich niet op de schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen, omdat hij bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 kennis heeft kunnen nemen van de beslissing van zijn korpschef en hij derhalve vanaf dat ogenblik kennis ervan had dat deze beslissing deels gesteund was op het verslag van zijn functionele overste van 16 december 2011. De verzoeker heeft echter, noch in zijn schrijven van 27 december 2011, noch in het schrijven dat uitging van zijn syndicale vertegenwoordiger gevraagd om inzage te krijgen van het voormelde verslag. Hij kan zich thans dan ook niet beklagen over de schending van rechtsaanspraken die hij had kunnen voorkomen door zich zelf zorgvuldig te gedragen.

Vervolgens verwijst de verwerende partij naar de motivering van de voorlopige ontneming van verzoekers bewapening zoals vervat in het verslag van de functionele overste van 16 december 2011. Volgens de verwerende partij heeft de verzoeker wel degelijk kennis kunnen nemen van deze motieven middels de brief van 25 januari 2012 van de korpschef aan de syndicale vertegenwoordiger van de verzoeker, waarin werd gesteld dat “het voorhanden hebben of het dragen van een vuurwapen door [de verzoeker] een gevaar betekende voor hem of voor derde[n] wegens zijn houding en gemoedsgesteldheid op de werkvloer”.

Ten slotte merkt de verwerende partij nog op dat, voor zover de verzoeker meent dat de beslissing van de korpschef van 21 december 2011 geen enkele motivering bevat, niet kan worden ingezien hoe dit gegeven kan leiden tot het besluit dat het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn. De voormelde beginselen impliceren immers dat een onderzoek wordt gedaan naar de inhoudelijke pertinentie van de motieven, waarvan de verzoeker evenwel stelt geen kennis te hebben genomen. Voor het overige stelt de verwerende partij dat de beslissing tot reffectatie naar

een administratieve dienst logischerwijze voortvloeit uit het gegeven dat de verzoeker geen wapen meer draagt en dan ook geen veiligheidsfunctie meer kan uitoefenen.

Beoordeling

10. De verzoeker stelt zich in zijn tweede en derde middel onder meer op het standpunt dat hij geen kennis had van de motieven van de bestreden beslissingen tot ontneming van zijn bewapening en tot reffectatie en dat hij er zich niet deugdelijk tegen heeft kunnen verweren. Hij betwist aldus dat de formele motiveringsplicht werd nageleefd, die wat de bestreden beslissingen betreft, wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en wat het aan de beslissing van de korpschef voorafgaande verslag van de arbeidsgeneesheer betreft, door artikel 16, tweede lid, van het koninklijk besluit van 3 juni 2007.

Waar de verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar documenten zonder dat hij daarvan kennis heeft kunnen nemen en zonder dat hij zijn opmerkingen dienaangaande heeft kunnen laten gelden, verduidelijkt hij voorts voldoende op welke wijze hij de hoorplicht, die wordt geregeld door artikel 16, derde lid, van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, geschonden acht. Het desbetreffende middelonderdeel is wel degelijk ontvankelijk.

11. De bestreden beslissing van de korpschef van 21 december 2011 waarbij de voorlopige ontneming van de bewapening van de verzoeker wordt bevestigd, is gemotiveerd met verwijzing naar “het verslag van de functionele overste waarin de voorlopige intrekking van de bewapening wordt gemotiveerd”, “het verslag van de arbeidsgeneesheer” en “de schriftelijke verklaring van betrokkene, zonder dat hij kennis kreeg van [de] motivatie [van zijn] dienstchef”. Voorts blijkt uit deze bestreden beslissing dat de vermoedelijke duur van de ontneming van de bewapening “onbekend” is, dat “nieuw medisch onderzoek [...] dit [zal] uitmaken” en dat beslist wordt tot de reffectatie van de verzoeker “op

basis van medische aanbevelingen of aanpassing arbeidsomstandigheden”. Wat de reffectatie precies inhoudt, blijkt uit de voormelde beslissing niet.

12. Aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door verwijzing naar uitgebrachte adviezen, doch slechts voor zover deze adviezen ten laatste samen met de beslissing waartoe ze hebben geleid, werden meegedeeld aan de betrokkene en zelf afdoende gemotiveerd zijn en niet tegenstrijdig met de genomen beslissing.

13. De beslissing van de korpschef van 21 december 2011 wordt vooreerst gemotiveerd met verwijzing naar “het verslag van de functionele overste waarin de voorlopige intrekking van de bewapening wordt gemotiveerd”.

Uit niets blijkt – en de verwerende partij beweert dit ook niet – dat de verzoeker het voormelde verslag heeft ontvangen. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt integendeel dat de verzoeker enkel mondeling kennis heeft gekregen van de eerste bestreden beslissing in de zaak A. 203.660/IX-7549, doordat hij op 16 december 2011 door zijn functionele overste en twee hoofdinspecteurs van de dienst intern toezicht werd geconfronteerd met de vraag om zijn dienstwapen af te geven, waarvoor geen enkele motivering werd gegeven.

De verwerende partij wijst erop dat de verzoeker in zijn brief van 27 december 2011 aan zijn korpschef niet heeft gevraagd om inzage te krijgen van het verslag van zijn functionele overste, zodat hij zich thans niet kan beklagen over de schending van rechtsaanspraken die hij had kunnen voorkomen door zich zelf zorgvuldig te gedragen.

Van een rechtsonderhorige mag voorzeker worden verwacht dat hij zelf in zijn relatie tot het bestuur de gepaste zorgvuldigheid aan de dag legt. In het kader van de procedure van de ontneming van de bewapening, waarin is voorzien door artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, kan het

evenwel niet de bedoeling zijn dat de betrokkene, die na de kennisneming van het verslag van de arbeidsgeneesheer slechts over twee dagen beschikt om zijn argumenten aan de korpschef kenbaar te maken, zelf het initiatief dient te nemen om de redenen te achterhalen die zijn functionele overste ertoe hebben gebracht hem zijn wapen te ontnemen. Zoniet zou het recht waarover de betrokkene beschikt om zijn argumenten binnen deze korte tijdspanne kenbaar te maken, volledig worden uitgehold.

Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker van de motivering zoals vervat in het verslag van de functionele overste, kennis heeft kunnen nemen door middel van de brief van 25 januari 2012 van de korpschef aan de syndicale vertegenwoordiger van de verzoeker.

In de voormelde brief van 25 januari 2012 wordt meegedeeld dat “het voorhanden hebben of het dragen van een vuurwapen door dhr. Vervueren een gevaar betekende voor hem of voor derde[n] wegens zijn houding en gemoedsgesteldheid op de werkvloer”. Deze motivering geeft evenwel geenszins de motieven weer die vervat zijn in de beslissing van de functionele overste en is bovendien uiterst vaag en algemeen en laat de verzoeker geenszins toe te achterhalen wat de concrete beweegredenen zijn geweest tot het nemen van de bestreden beslissingen.

14. De bestreden beslissing van de korpschef van 21 december 2011 wordt voorts gemotiveerd met een verwijzing naar “het verslag van de arbeidsgeneesheer”.

In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat op het kwestieuze “verslag” van 19 december 2011 enerzijds onder rubriek B wordt aangeduid dat de verzoeker “voldoende geschikt is voor de voornoemde werkpost of activiteit”, terwijl anderzijds onder rubriek F de volgende aanbevelingen worden gedaan: “Geen wapendracht - geen ordehandhaving - geen zware lichamelijke oefeningen - geen ordedienst”. De verwerende partij betwist niet dat

het voormelde verslag van 19 december 2011 aldus door een interne tegenstrijdigheid is aangetast. Om die reden werd overigens de gezondheidsbeoordeling van de verzoeker, die op 19 december 2011 door de arbeidsgeneesheer werd uitgevoerd, op 30 januari 2012 door een attaché-geneesheer van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg nietig verklaard. Bijgevolg kan het voormelde verslag niet als een deugdelijk motief van de bestreden beslissing van de korpschef worden beschouwd.

De verwerende partij kan niet worden bijgevallen in haar standpunt dat de bestreden beslissing van de korpschef van 21 december 2011 steun vindt in het tweede – nieuwe – verslag van de arbeidsgeneesheer van 6 februari 2012. Zoals zo-even werd vastgesteld, werd het initiële verslag van 19 december 2011, waarop de bestreden beslissing van de korpschef is gesteund, na het beroep dat de verzoeker ertegen instelde, vernietigd omdat het behept is met een interne tegenstrijdigheid. Het laatstgenoemde verslag bestaat derhalve niet meer en de bestreden beslissing van de korpschef kan hierin geen steun vinden. Het nieuwe verslag van de arbeidsgeneesheer van 6 februari 2012 bevat een andere motivering, zowel onder rubriek B als onder rubriek F. Het betreft een motivering a posteriori, waarin de bestreden beslissing van de korpschef evenmin rechtmatig steun kan vinden.

Daargelaten bovendien de vraag of het gebruikte “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” kan worden aangewend voor de beoordeling door de arbeidsgeneesheer zoals bedoeld in artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, wordt te dezen in dit formulier zonder enige concrete, nadere motivering aangeduid dat de verzoeker voor onbepaalde duur ongeschikt is voor zijn werkpost, maar geschikt is voor administratieve taken. Van “een naar behoren gemotiveerd verslag van de daartoe bevraagde arbeidsgeneesheer” in de zin van artikel 16 van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 is aldus geen sprake.

15. Nu de verzoeker noch middels de hem louter mondeling meegedeelde beslissing van zijn functionele overste, noch middels het verslag van

de arbeidsgeneesheer, in kennis is gesteld van de motieven van de ontneming van de bewapening en deze motieven evenmin zijn veruitwendigd in de beslissing van de korpschef, is hij volledig in het ongewisse gebleven van de motieven om hem zijn bewapening te ontnemen. Bovendien heeft hij aldus ten aanzien van de korpschef niet daadwerkelijk en nuttig zijn standpunt met betrekking tot de genomen maatregel kunnen laten gelden.

16. Het tweede en het derde middel zijn in de hiervóór aangegeven mate gegrond, voor zover ze de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht en van de hoorplicht.

17. De voorliggende beroepen tot nietigverklaring kunnen worden afgedaan in korte debatten in de zin van artikel 93 van het algemeen procedurereglement.

VII. Vorderingen tot schorsing

18. De vernietiging van de bestreden beslissingen maakt de vorderingen tot schorsing zonder voorwerp, zodat zij moeten worden verworpen.

VIII. Kosten

19. Het beroep in de zaak A. 203.741/IX-7557 bestrijdt de beslissing van de korpschef van 21 december 2011, die ook reeds het voorwerp uitmaakt van het beroep in de zaak A. 203.660/IX-7549, en voert er dezelfde middelen tegen aan als het beroep in de laatstgenoemde zaak.

Aldus dient het beroep in de zaak A. 203.741/IX-7557 zich aan als een overtollig beroep en is het gepast in te gaan op de vraag van de verwerende partij ter terechtzitting om de kosten in deze zaak ten laste van de verzoeker te leggen.

BESLISSING

1. De zaken A. 203.660/IX-7549 en A. 203.741/IX-7557 worden samengevoegd.

2. De Raad van State vernietigt:

- de beslissing van 16 december 2011 tot voorlopige ontneming van de bewapening van Wim Vervueren bij wijze van veiligheidsmaatregel, uitgaande van zijn functionele overste;**
- de beslissing van 21 december 2011 tot bevestiging van de voorlopige ontneming van de bewapening en tot reffectatie van Wim Vervueren, uitgaande van zijn korpschef.**

3. De Raad van State verwerpt de vorderingen tot schorsing.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing in de zaak A. 203.660/IX-7549, begroot op 175 euro.

5. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing in de zaak A. 203.741/IX-7557, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 juni 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys